

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **C. CH. C. R., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2004, čj. MHMP-74212/2004/OST/So/Pe, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 207/2004, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 9 Ca 207/2004 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku byl podle § 112 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), pozastaven výkon opatření odboru výstavby Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby, ze dne 8. 4. 2004, čj. 8269/04/Cv, a Úřadu Městské části Praha 2 (dále též „stavební úřad“) byla pro zrušení citovaného opatření stanovena lhůta třiceti dnů ode dne účinnosti rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný uvedl, že opatřením – sdělením k ohlášení reklamního zařízení podle § 71 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolil Úřad městské části Praha 2 umístění reklamních zařízení na atice jižní fasády domu čp. 1881, N. M., B. N. 5, P.

2, sestávající se ze 32 samostatně funkčních LED diodových panelů o rozměrech 1500 x 2000 mm se 2 x 64 otočnými lamelami drženými v rámu na konstrukci atiky o rozměrech 3090 x 100 mm. Žalovaný však dospěl k závěru, že reklamní zařízení jsou v daném případě v rozporu s čl. 60 odst. 8 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb., podle něhož se v památkových zónách nesmějí umisťovat zařízení s plochou panelu větší než 4 m². Jednotlivé moduly přitom podle žalovaného neplní samostatně funkci reklamních zařízení, účelu je dosaženo pouze celkem. Lamely jsou upevněny ve společném rámu a rám tvoří jedno reklamní zařízení. Stejně tak moduly LVP 31 vytvářejí jeden světelný panel a souvislou zobrazovací plochu a tvoří také jedno reklamní zařízení. Stavební úřad postupoval podle žalovaného v rozporu se zákonem, když se nezabýval souladem ohlášeného reklamního zařízení s výše uvedenou vyhláškou, ani nestanovil, že zařízení podléhá stavebnímu povolení. Ze spisu podle žalovaného vyplývá, že stavební úřad si nezjistil rozměry, technickou nebo produkční funkci zařízení a podle žalovaného postupoval v rozporu s § 71 odst. 4 stavebního zákona, když opatřením sdělil, že proti umístění reklamních zařízení nemá námitek.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 9 Ca 207/2004 - 64, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí odmítnuta jako nepřípustná s tím, že napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Podle soudu není rozhodnutí žalovaného rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť bylo žalovaným vydáno v rámci tzv. dozorcího práva, jímž žalovaný dozoruje, zda rozhodnutí vydávaná městskými částmi v přenesené působnosti jsou v souladu se zákony. Za tímto účelem je žalovaný oprávněn výkon takového rozhodnutí pozastavit, a zároveň vyzvat příslušný orgán městské části k jeho zrušení. Rozhodnutí žalovaného podle soudu nezasahuje konečným způsobem do právní sféry žalobců (v řízení před soudem prvního stupně vystupovala kromě žalobce ještě společnost Q., a. s. – pozn. soudu), a žaloba proti němu je vyloučena ze soudního přezkumu, neboť na ni dopadá kompetenční výlučka podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Soud dále uvedl, že žalobci svou obecnou námitku, že by mohlo jít o nezákonný zásah, v celém textu žaloby nijak blíže nespécifikovali, žalobu i žalobní petit formulovali jako v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a proto soud žalobu neposuzoval z hlediska žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Soud dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že opatření, jehož se napadené rozhodnutí týkalo, bylo Úřadem městské části Praha 2 zrušeno a žalobci využili svého práva podat proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal žalobce – společnost C. CH. C. R., s. r. o. (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž označil za nesprávný právní názor soudu, že pozastavením výkonu opatření se neurčují práva a povinnosti subjektů a nezasahuje se do jejich právní sféry. Stěžovatel uvedl, že pro užívání reklamních, informačních a propagačních zařízení platí, že tato zařízení nevyžadují územní rozhodnutí o umístění stavby a režimu stavebního zákona podléhají, pokud jsou na pozemku nebo stavbě, jsou-li viditelná z veřejných prostorů a mají plochu větší než 0,6 m². Zařízení vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu, a provést je lze pouze na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že stavební úřad proti provedení nemá námitek. Jedná se tedy o stejné oprávnění, jaké zakládá stavebníkovi stavební povolení k provedení stavby. V daném případě vzniklo stavebníkovi sdělením stavebního úřadu právo a související povinnosti k provedení ohlášeného zařízení. Sdělení k ohlášení byl úkon, jenž byl rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., navíc i z dikce § 112 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze jednoznačně vyplývá, že zákonodárce v daném případě předpokládal formu rozhodnutí; soud nesprávně posoudil právní otázku kompetenční výlučky.

Soud vycházel podle stěžovatele nesprávně z toho, že rozhodnutí žalovaného o pozastavení výkonu není rozhodnutím zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím subjektivní práva žalobce, ale že se jím výkon těchto práv pouze pozastavuje. Stěžovatel však již okamžikem pozastavení výkonu pozbyl svá nabytá práva, a tedy došlo k závaznému zrušení těchto nabytých práv. V případě, že by opatření nezrušil Úřad městské části Praha 2, je oprávněn je zrušit žalovaný. Soud sám připustil, že v takovém případě nemůže úřad městské části udělat nic jiného než opatření zrušit. Proto podle stěžovatele soud nesprávně posoudil otázku, kdy nastal rozhodný okamžik zásahu do práv, neboť takovým okamžikem byl již den, kdy nabylo účinků rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále uvedl, že soud si ze své úřední činnosti ověřil, že opatření, jehož se napadené rozhodnutí žalovaného týká, již bylo zrušeno a proto dospěl k závěru, že žalobce využil práva domáhat se žalobou svých práv ohledně zrušeného opatření. Soud tedy vyšel z toho, že se žalobce mohl v jiném řízení u soudu domoci svých práv a z toho vyvodil nepřipustnost žaloby proti rozhodnutí žalovaného; nepřihlédl však k tomu, že žaloba proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 o zrušení opatření byla jiným senátem Městského soudu v Praze jako nepřipustná odmítnuta. Městský soud v Praze tedy odmítl poskytnout ochranu subjektivním právům žalobce, když jej sice odkázal na možnost podat žalobu proti rozhodnutí o zrušení opatření, avšak i tato žaloba byla soudem odmítnuta. Soud tedy nesprávně posoudil rovněž právní otázku, zda měl žalobce prostor domáhat se svých práv v jiném řízení a neposkytl ochranu veřejným subjektivním právům žalobce. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 9 Ca 207/2004 - 64, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem soudu, že rozhodnutí o pozastavení výkonu opatření pro rozpor se zákonem není rozhodnutím, které samo o sobě zasahuje do právní sféry žalobců, tj. konečným způsobem se jím neurčují práva a povinnosti subjektů. Proto se žalovaný ztotožnil s právním názorem soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby spočívající v nesprávném posouzení otázky naplnění podmínek pro odmítnutí žaloby soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem Městského soudu v Praze, že rozhodnutí žalovaného, jímž byl v souladu s § 112 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze pozastaven výkon opatření – sdělení k ohlášení reklamního zařízení, ohledně něhož dospěl žalovaný k závěru, že je v rozporu se zákonem, nepodléhá soudnímu přezkumu. V daném případě je sice napadený úkon správního orgánu formálně označen jako „rozhodnutí“, materiálně se však nejedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se takovým úkonem nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo

povinnosti. Tento úkon žalovaného proto nelze považovat za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť samo o sobě nemá za následek zásah do hmotných práv stěžovatele a tedy nemá bez dalšího účinky ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž takové účinky zasahující do práv a povinností žalobců by mohlo mít teprve rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění reklamního zařízení, neboť až tímto rozhodnutím může být zasaženo do právní sféry žalobce. Pozastavením výkonu opatření nevyplývá stěžovateli bezprostředně žádná povinnost; povinnost mu vyplyne až případným vydáním rozhodnutí o odstranění reklamního zařízení, proti němuž však bude mít možnost podat odvolání ve správním řízení a není sporu o tom, že proti takovému rozhodnutí je možné následně brojit také správní žalobou. Z těchto důvodů se nelze ztotožnit s právním názorem stěžovatele, že rozhodujícím dnem, od něhož se odvíjí počátek zkrácení na jeho subjektivních právech, je den účinnosti rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o poukaz žalobce na řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, jímž bylo zrušeno zmiňované opatření, je zapotřebí zdůraznit, že se jedná o samostatné soudní řízení, nepodléhající hodnocení v řízení o této kasační stížnosti. Znovu je však zapotřebí zopakovat skutečnost, že úkonem, proti němuž je možné brojit správní žalobou, je až případné rozhodnutí o odstranění stavby.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy není dán a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti, nezabýval se již návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu